

РЕШЕНИЕ

№ 7158

гр. София, 18.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 30 СЪСТАВ, в публично заседание на осемнадесети март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: МАРИЯ В. КАРАГЪЗОВА

при участието на секретаря НИКОЛЕТА АС. БОЖКОВА
като разглежда докладваното от МАРИЯ В. КАРАГЪЗОВА Гражданско дело № 20221110124121 по описа за 2022 година

Производството е образувано по искова молба на С. Л. Х. с ЕГН *****, живущ в гр. С..., чрез адв. Ц. Б. – САК срещу „Ю“ АД, с ЕИК *****, с адрес на управление: гр. С..., с която се иска признаване за установено, че ищецът не дължи по отношение на ответника сумата в размер на 5723,56 лева, предмет на изпълнително дело № ... по описа на ЧСИ М Б, с рег. № ... и район на действие СГС.

Ищецът твърди, че м. април 2022г. получил покана за доброволно изпълнение на задължение към ответника „Ю“ АД в размер на 5723,56 лева, произтичащо от договор за кредитна карта № VC ... от 05.03.2013г. за което банката се снабдила с изпълнителен лист. Въз основа на изпълнителния лист било образувано изпълнително производство под № 7588/2021г., по описа на ЧСИ М Б. Ищецът твърди, че процесната сума е изплатена отдавна, а освен това е погасена и по давност, поради което иска да се признаване за установено, че не дължи процесното вземане на ответника.

Ответникът счита предявения иск за неоснователен.

Правната квалификация на предявения иск е чл. 439, ал.1 от ГПК.

От събраните по делото доказателства – документите по ч.гр.д. № 6012/2021г. по описа на СРС и документите, приложени по изпълнително дело № ... по описа на ЧСИ Б се установи следното във фактическо отношение:

На 16.03.2021г. по ч.гр.д. № 6012/2021г. по описа на СРС е издадена заповед за изпълнение на парично задължение въз основа на документ по чл. 417 от ГПК, която видно от документите по делото е влязла в сила на 26.05.2022г. След издаване на заповедта за небавно изпълнение, на 16.03.2021г. е издаден и изпълнителен лист за вземанията съгласно

заповедта. С издадения изпълнителен лист С. Л. Х. е осъден да заплати на Ю АД сума в размер на 2685, 55 лв., представляваща неплатена главница по договор за кредитна карта № ВС ... от 05.03.2013г., ведно със законната лихва от 01.02.2021г. до изплащане на вземането, възнаградителна лихва в размер на 650, 26 лв. за периода от 30.05.2019г. до 26.08.2020г., мораторна лихва в размер на 236, 60 лв. за периода от 30.05.2019г. до 12.03.2020г., такса за администриране в размер на 30 лв., нотариална такса за връчване на съобщение в размер на 24 лв. и 500, 84 лв. – разноски в заповедното производство. Въз основа на изпълнителния лист и молба на кредитора е образувано посоченото изпълнително дело. По същото са предприети следните действия: събрани са данни за наличие или липса на публични задължения на длъжника С. Х., извършено е проучване на имущественото му състояние, в резултат на което е установено, че той е собственик на $\frac{3}{4}$ ид.ч. от недвижим имот, поради което по искане на ЧСИ с изх. № .../27.07.2021г., на 30.07.2021г. е наложена възбрана върху частта от имота, притежавана от С. Х.. Въз основа на заповедно съобщение изх. № 58438/13.07.2021г. на ЧСИ Б, на 16.07.2021г. е наложен заповед на вземанията по банкови сметки на С. Х. в „Ц“ АД. Въз основа на заповедно съобщение изх. № .../13.07.2021г. на ЧСИ Б, е наложен заповед на вземанията по банкови сметки на С. Х. в „Р“ АД. Въз основа на заповедно съобщение изх. № .../13.07.2021г. на ЧСИ Б, на 16.07.2021г. е наложен заповед на вземанията по банкови сметки на С. Х. в „Ю“ АД. На 26.04.2022г. на длъжника чрез пълномощника му е връчена покана за доброволно изпълнение, ведно с копия на заповед за незабавно изпълнение и изпълнителния лист.

Събраните по делото доказателства налагат правния извод за неоснователност на предявения иск по чл. 439, ал.1 от ГПК, поради следното:

Съгласно чл. 439 от ГПК, длъжникът може да оспори чрез иск изпълнението. Искът на длъжника може да се основава само на факти, настъпили след приключване на съдебното дирене в производството, по което е издадено изпълнителното основание. По настоящото дело това е датата 16.03.2021г., когато е издадена заповед за изпълнение на парично задължение въз основа на документ по чл. 417 от ГПК. Ищецът, обаче, не представи доказателства, от които да е видно, че след издаване на изпълнителното основание - заповед за изпълнение на парично задължение въз основа на документ по чл. 417 от ГПК от 16.03.2016г. са настъпили твърдените от ищеца обстоятелства, а именно: да е заплатил задължението или да е изтекла предвидената в закона давност. Относно твърденията за плащане, не бе представено нито едно доказателство в тази насока. Не се установи и да е изтекла предвидената в закона давност, която да погаси вземането. Тъй като вземанията по банкови кредити не са периодични, а задължението на длъжника за връщане на предоставена за ползване сума на погасителни вноски представлява по своята същност изпълнение на основното задължение на длъжника на части, приложима по отношение на това задължение е общата 5-годишна давност по чл. 110 от ЗЗД. За процесното вземане тя не е изтекла. На осн. чл. 114 от ЗЗД давността започва да тече от деня, в който вземането е станало изискуемо. Това е датата на издаване на заповедта за небавно изпълнение по чл. 417 от ГПК – 16.03.2021г. Затова при липса на действия, които спират или прекъсват давността,

същата би изтекла на 16.03.2026г. В изпълнителното производство по изп.д. № ..., обаче, са реализирани действия по принудително изпълнение, които на осн. чл. 116, б. „в“ от ЗЗД прекъсват давността. Това за запорите върху вземания по банкови сметки на С. Х. в: „Ц“, „Р“ и „Ю“, и наложената възбрана върху $\frac{3}{4}$ ид.ч. от недвижим имот, собственост на длъжника, считано от датата на предприятия изпълнителен способ. За запорите по реда, по който са посочени и за възбраната давността е прекъсвана съответно на 13.07.2021г. и 27.07.2021г. От тези дати, на осн. чл. 117, ал. 1 от ЗЗД е започвала да тече нова давност. По изложените мотиви, както към датата на предявяване на иска – 09.05.2022г., така и към настоящия момент давността не е изтекла. Съгласно чл. 115, б. „ж“ от ЗЗД давност не тече докато трае съдебния процес за вземането.

Разпоредбата на [чл. 439 ГПК](#) предвижда защита на длъжника по исков ред, след като кредиторът е предприел изпълнителни действия въз основа на изпълнителното основание. Законодателят е уредил защитата на длъжника да се основава само на факти, настъпили след приключване на съдебното дирене в производството, по което е издадено изпълнителното основание. По реда на действащия ГПК, в сила от 01.03.2008 г., заповедите за изпълнение се ползват със стабилитет, тъй като влизат в сила, за разликата от несъдебните изпълнителни основания по [чл. 237 ГПК](#) (отм.). По тези съображения, разпоредбата на [чл. 439, ал. 2 ГПК](#) следва да се прилага и за факти, настъпили след влизане в сила на заповедта за изпълнение, когато заповедното производство е приключило, независимо че съдебно дирене не се провежда ([определение № 956 от 22.12.2010 г.](#) по ч. т. д. № 886/2010 г. на ВКС, ТК, I TO).

Като средство за защита на длъжника по висящ изпълнителен процес чрез предявяване на иска по [чл. 439 ГПК](#) се дава право на същия да установи, че изпълняемото право е отпаднало, поради факти и обстоятелства, настъпили след съдебното му установяване, които обаче имат правно значение за неговото съществуване. Ето защо, не всички правоизключващи и правопогасяващи факти имат отношение към спорния предмет, а само тези, които са настъпили след влизане в сила на заповедта за изпълнение ([определение № 214 от 15.05.2018 г.](#) по ч. гр. д. № 1528/2018 г., на ВКС, ГК, IV ГО).

Тъй като по делото ищецът не доказва наличие на правоизключващи и правопогасяващи факти по отношение на процесното вземане, предявения от него иск следва да бъде отхвърлен. Разноски на осн. чл. 78, ал.3 от ГПК се дължат на ответника, но от негово име не е направено такова искане.

Воден от горното, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ като неоснователен иска, предявен от С. Л. Х. с ЕГН *****, живущ в гр. С..., чрез адв. Ц. Б. – САК срещу „Ю“ АД, с ЕИК *****, с адрес на управление: гр. С..., на осн. чл. 439, ал.1 от ГПК, за признаване за установено, че С. Л. Х. не дължи по отношение на „Ю“ АД сумата в размер на 5723,56 лева, предмет на изпълнително дело № ... по описа на ЧСИ М Б, с рег. № ... и район на действие СГС.

Решението подлежи на обжалване от страните с въззивна жалба пред Софийски градски съд в 2-седмичен срок от съобщаването му.

Съдия при Софийски районен съд: _____